



ת"פ 23906/06/15 - מדינת ישראל נגד יהודה דעי (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 23906-06-15 מדינת ישראל נ' דעי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
שרה טל

המאשימה

נגד

יהודה דעי (עציר) - הובא וע"י עו"ד רחמים
דיין

הנאשם

גזר - דין

כתב-האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"].

2. במסגרת הסדר הטיעון שהוצג לאחר שנשמעו ראיות התביעה - למעט עדות המתלון - הוסכם, כי התביעה תטען לענישה של מאסר בפועל בן חמש שנים ומחצה כרף עליון ועונש ראוי, ההגנה תוכל לטעון כראות עיניה, והנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו.

3. מכתב האישום המתוקן עולה, כי בין הנאשם לבין המתלון, ג ג צ (להלן: "המתלון") קיימת היכרות מוקדמת. במהלך חודש מאי 2015, במועד שאינו ידוע במדויק, התגלע סכסוך בין הנאשם לבין המתלון. עקב הסכסוך ניסה המתלון ליצור קשר מספר פעמים עם הנאשם ולאתרו גם דרך מכר משותף, על מנת ליישב את הסכסוך, אך ללא הועיל.

ביום 28.5.15 בשעה 10 לערך, הגיע המתלון לבניין בו מתגורר הנאשם, על מנת לפגוש את הנאשם וליישב עימו את הסכסוך.

המתלון הגיע אל מחוץ לבניין, אך היות שלא ידע את מספר הבית בו מתגורר הנאשם, קרא בשמו של



הנאשם מספר פעמים והתקשר למספר הטלפון הנייד שלו, אך לא נענה.

עקב קריאותיו של המתלונן, אחת מדיירות הבניין הגיחה אל מחוץ לחלונה, המתלונן אמר לה שהוא מחפש את הנאשם, והיא מסרה שהנאשם מתגורר בקומה שמעליה. המתלונן נכנס לבניין, ולאחר שהוכווו על ידי דיירת אחרת אל ביתו של הנאשם, עלה אל הקומה השלישית, דפק על דלת דירתו של הנאשם ובמקביל התקשר מספר פעמים לטלפון הנייד של הנאשם, אך לא נענה.

בשלב זה, או בסמוך לכך, הנאשם ששהה בביתו, הצטייד בסכין קומנדו שאורך להבה כ- 6-7 ס"מ.

משלא נענו קריאותיו של המתלונן, ביקש המתלונן לעזוב את המקום והחל לרדת בגרם המדרגות שבין הקומה השלישית לשנייה בבניין. בשלב זה פתח הנאשם את דלת ביתו, המתלונן הבחין בכך, ועל מנת שהנאשם לא יסגור את הדלת, עלה המתלונן בריצה בגרם המדרגות לכיוון הנאשם.

באותה העת יצא הנאשם צעד אחד מחוץ לביתו לכיוון המתלונן, כשבידו הסכין. כשהיה בסמוך למתלונן, דקר אותו באמצעות הסכין דקירה עמוקה בבטנו הימנית התחתונה ונעץ את הסכין בגופו.

עקב הדקירה מיהר המתלונן לרדת חזרה בגרם המדרגות. אז פנה אליו הנאשם ואמר לו: "בוא, בוא" והתקדם לעברו. המתלונן הבחין בחדר המדרגות בכיסא ילדים, אחז בו והשליכו אל עבר הנאשם אשר נרתע לאחור, ויצא מהבניין.

בהמשך הלך המתלונן, כשהוא מדמם, אל קופת חולים ומשם פונה באמבולנס לבית חולים.

עקב הדקירה נגרמו למתלונן קרעים בכבד ובכליה הימנית והוא אושפז למשך 9 ימים, במהלכם נזקק לשני ניתוחים.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר בעניינו של הנאשם התקבל ביום 31.8.16, ממנו עולה כי הנאשם רווק כבן 21, סיים 11 שנות לימוד, לא גויס לצבא על רקע אי-התאמה, התגורר טרם מעצרו בבית אמו ברמלה ולדבריו עבד בעבודות מזדמנות.

הוריו התגרשו כשהיה בן 4, והקשר עם אביו נותק. תאר תחושת קיפוח והזנחה מצד הוריו לאורך תקופת ילדותו. אמו עובדת בתעשייה האווירית וכיום הקשר עם אמו ואחיותיו רופף.

במהלך ילדותו עבר בין מספר מסגרות לימודיות, לרבות מסגרת פנימייתית, כאשר במהלך השנים דווח על בעיות התנהגות ומשמעת, לרבות בעיות אלימות, וכן בעיית קשב וריכוז בגינה נטל טיפול תרופתי.

בהיותו נער החל לצרוך סמים מסוג קנאביס ובמקביל החל להסתבך בפלילים, כאשר הוא מוכר לשירות המבחן עוד משנת 2008, עת היה כבן 12 שנים. לחובתו הרשעה אחת מבית-משפט השלם לנוער, כאשר האירוע דן



התרחש תקופה קצרה לאחר תום תקופת התחייבות עליה חתם באותו הליך. בנעורו הוצע לו להשתלב ב"רטורנו" לטיפול בבעיית הסמים, אך הוא סירב.

במסגרת התיק דנן, התקבלה חוות-דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם (ביולי 2015) ממנה עולה, כי הנאשם הינו בעל ארגון אישיות ברמה נמוכה, אינטליגנציה מוערכת בגבול התחתון של הנורמה והוא סובל מהפרעת אישיות לא מוגדרת והפרעת התנהגות.

במהלך חקירת המעצר, הנאשם הציג עצמו בשירות המבחן כמי שמרוכז בביסוס מעמדו בחברה עבריינית לה חש מחויב, בוחר בפתרון קונפליקטים באמצעים אלימים ומתקשה בגילוי אמפתיה לפגיעה באחר.

לאחר שהנאשם הורשע, הכחיש הוא בפני שירות המבחן היכרות קודמת עם המתלונן. בפער למתואר בכתב-האישום המתוקן תיאר בקור רוח, כי ביצע את העבירה על רקע חשדותיו כי מדובר בפורץ שנכנס לביתו, הוא נבהל ואף ניסה לאתר את המתלונן לאחר מכן. בד בבד, הנאשם הביע עמדה קורבנית, תוך שהתייחס לסביבה בה גדל ולמצוקות והתסכולים שחווה לאורך השנים. הנאשם מסר, כי אינו משולב בתכנית במסגרת מעצרו, הביע חוסר אמון בגורמי האכיפה ושלל צורך בטיפול.

בעקבות שיחה עם אימו של הנאשם התרשם שירות המבחן, כי היא אינה ערה למצבו המורכב של בנה, כאשר לאורך השנים התקשתה להוות עבורו דמות הורית דומיננטית, המציבה גבולות ברורים.

שירות המבחן התרשם מצעיר, המאופיין בהתנהלות אימפולסיבית ומתקשה לשלוט ולווסת את רגשותיו. במהלך התפתחותו התקשו הוריו להוות עבורו דמויות יציבות ומכוונות. לנוכח חוויות שליליות שצבר, הוצף בתחושות תסכול והתקשה לשלוט בכעסיו. מגיל צעיר החל לצרוך סמים, חבר לחברה שולית ופעל עמם באופן פורץ גבולות. לאורך השנים התקשה להשתלב במסגרות השונות ולנהל אורח חיים יציב. נראה, כי הנאשם חווה דמויות סמכות וגורמי חוק כפוגעניים, מתקשה לבסס אמון ומבטא עמדות אנטי ממסדיות וסוציאליות.

בבחינת הסיכון להישנות עבירת אלימות הובאו בחשבון, בין השאר: עברו הפלילי, עיתוי ביצוע העבירה, מאפייני אישיותו והיותו סובל מהפרעת אישיות, קשייו לשלוט בדחפיו התוקפניים, היעדר תמיכה משפחתית בשיקומו, קשייו בהתמדה במסגרות, שימוש בסמים בעברו, התנגדותו להליך שיקום ועמדותיו בדבר השימוש באלימות כדרך לגיטימית לפתרון קונפליקטים. בשקלול הנתונים העריך שירות המבחן, כי הסיכון להישנות עבירת אלימות הינו גבוה, כך גם החומרה במידה ותבוצע.

בשל חומרת העבירה, היעדר גילויי אמפתיה למתלונן, הבעייתיות בהתנהלותו של הנאשם והערכת הסיכון הגבוהה, לא נוצר פתח להמלצה טיפולית. שירות המבחן ממליץ על ענישה מוחשית שתפחית סיכון להישנות עבירת אלימות וכן על הטלת פיצויים למתלונן.

ראיות לעונש



ראיות מטעם התביעה

5. הוגש גיליון הרישום הפלילי (ת/1) ממנו עולה, כי לחובת הנאשם רישום פלילי מבית-משפט לנוער בנצרת משנת 2013 בגין ביצוע עבירות רכוש, והוטל עליו לחתום על התחייבות ולבצע 80 שעות של"צ.

הוגשו בנוסף מסמכים רפואיים באשר לפציעתו של המתלונן (ת/2, ת/3), המתארים את מצבו המורכב עת הגיע לבית-החולים לאחר דקירת הסכין עם פגיעה בכבד ובכליה וכן את הטיפולים אותם עבר במהלך תקופת אשפוזו, לרבות שני ניתוחים, כמתואר בכתב-האישום המתוקן.

ראיות מטעם ההגנה

6. הסניגור הגיש מזכר שנערך לאחר שב"כ המאשימה ראינה את המתלונן (נ/1) ממנו עולות עמדות שונות של המתלונן באשר לאירוע ועצם העדתו בבית-המשפט. כן הגיש את חוות-הדעת הפסיכיאטרית ואת סיכום אשפוז הנאשם (נ/2), אשר ממצאיהם העיקריים תוארו לעיל במסגרת תסקיר שירות המבחן.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה ציינה שהנאשם הורשע ביום 23.5.16 על פי הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה ובטרם העיד המתלונן, אשר ניתק קשר ונמנע מלהגיע לעדות (חרף צווי הבאה שהוצאו כנגדו).

ב"כ המאשימה חזרה על פרטי כתב-האישום המתוקן, טענה לערך החברתי המוגן אשר נפגע בעוצמה גבוהה, והדגישה כי הפגיעות במתלונן יכלו בנקל גם להביא למותו, כאשר ניתן להניח כי נגרמה גם פגיעה נפשית קשה.

באשר לנסיבות שקשורות בביצוע העבירה טענה, כי המדובר באירוע מתוכנן במהלכו הנאשם הצטייד בסכין קומנדו, באמצעותה דקר את המתלונן. המדובר בדקירה מדויקת, באיבר חיוני, במרכז גופו של המתלונן, ללא כל התגרות. עוד ציינה, שלאחר הדקירה המשיך הנאשם והתגרה במתלונן הפצוע. הנאשם עזב את המקום מבלי לסייע למתלונן הפצוע שהגיע לבדו לקופת החולים ומשם פונה באמבולנס. ב"כ המאשימה חזרה והפנתה למסמכים הרפואיים המתעדים את הנזק הקשה שנגרם בפועל למתלונן, אשר נזקק לשני ניתוחים ולאשפוז במהלך 9 ימים על רקע קרעים בכבד ובכליה, ונראה כי אך בנס לא הסתיים האירוע באסון.

הנאשם ביצע את מעשיו על רקע סכסוך קודם, כאשר על בית-המשפט מוטלת החובה להעביר מסר של גינוי כלפי מי שפותר סכסוכים באופן אלים.

לגישתה, מתחם הענישה בנסיבות אלו נע בין 4 ל- 7 שנות מאסר בפועל.

המשיכה והפנתה לתסקיר המעלה בעייתיות רבה, לרמת הסיכון הגבוהה הטמונה בנאשם, לרישום הפלילי



הקודם מבית-המשפט לנוער ולעיתוי ביצוע העבירה - בסמוך לפקיעת ההתחייבות עליה חתם.

ב"כ המאשימה הגישה פסיקה תוך שציינה, כי מדובר ברמת ענישה נמוכה מהענישה לה עותרת המדינה, אך לגישת המדינה (על בסיס הנחיית פרקליט המדינה) הגיעה העת להחמיר את הענישה בעבירה בה עסקינן.

על כן, כאמור, עתרה היא להשתת עונש מאסר בפועל בן 5.5 שנים כעונש ראוי, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן על אף שלא הגיע להעיד.

8. ב"כ הנאשם חזר והדגיש כי לא זה הוא המקרה המצדיק החמרה בענישה.

הסניגור הצביע על כך, שהמתלונן הגיע ביום האירוע לפתח ביתו של הנאשם כדי לגבות חוב כספי של 100 או 200 ₪. בנקודת המפגש בין השניים, על מפתן ביתו של הנאשם, דקר הנאשם את המתלונן דקירה בודדת בבטנו. אין המדובר, לכן, באירוע מתוכנן במהלכו הנאשם היה מכוון מטרה לאתר את המתלונן ולפגוע בו, אלא מדובר במתלונן שהגיע לביתו של הנאשם. עוד היפנה להתנהלותו של המתלונן במהלך החקירה.

הסביר, שהיו מספר ישיבות גישור שלא צלחו, מאחר והמתלונן לא הסכים להסדר טיעון ורצה להגיע ולהעיד, כאשר הנאשם ביקש להודות ולסיים את התיק. אלא, שבסופו של יום, המתלונן בחר שלא להגיע לבית-המשפט ואף ניתק את הקשר עם התביעה מבלי שהוגש כל תצהיר קרבן אודות מצבו. חרף עובדה זו, הנאשם בחר לקחת אחריות על מעשיו, להודות במיוחס לו ולחסוך בזמן שיפוטי יקר.

הסניגור הזכיר, כי הנאשם היה כבן 19 ומחצה ביום מעצרו וזהו מאסרו הראשון. מחוות-הדעת שהוגשה בעניינו ניתן ללמוד על רמתו הקוגניטיבית, המבססת את הטענה כי הנאשם הופתע ממעשי המתלונן שהתרחשו על מפתן ביתו ועל כן פעל על רקע הפעלת שיקול-דעת לקוי.

לנאשם מעולם לא ניתנה הזדמנות לצאת מהמעגל ההרסני אליו הוא נקלע, וכעת מצוי הוא בתנאי מעצר במשך תקופה ארוכה.

הסניגור טען למתחם ענישה שנע בין 16 ל- 22 חודשי מאסר בפועל, ועתר לענישה מאוזנת באמצע המתחם.

9. את דברו לבית- המשפט, פתח הנאשם במילים: "יש לכם טעות. את לא חושבת שמשפיק? עם כל הכבוד, שום דבר לא משנה". לאחר מכן מסר שהוא מצטער על מעשיו, אך הוסיף שעובדה זו אינה משנה לאיש.

דין והכרעה

10. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.



11. במעשיו המתוארים בכתב-האישום, פגע הנאשם בגופו של המתלון, בכבודו ובתחושת הביטחון שלו. הפגיעה היא בעוצמה גבוהה על רקע הפגיעה הפיסית הקשה במתלון שנגרמה תוך שימוש בנשק קר, אם כי יש משמעות לעובדה כי הנאשם לא חולל את האירוע, שכן המתלון הוא שהגיע לביתו.

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לציין, לחומרה, כי ברקע סכסוך מינורי, כאשר המתלון ניסה ליצור קשר עם הנאשם במגוון דרכים בטרם הגיע לביתו. אלא, שהנאשם הגיב באופן אימפולסיבי ולא מידתי, כשהוא עשה שימוש בסכין קומנדו בה הצטייד בביתו, מהרגע שהתברר לו שהמתלון מצוי על סף ביתו. בעוד המתלון החל בעזיבת המקום, פתח הנאשם את דלת ביתו, המתלון רץ לכיוון הדלת - ובשלב זה הנאשם צעד אל מחוץ לביתו ודקר את המתלון דקירה בודדת במקום רגיש בגוף, תוך שהוא נעץ את הסכין בגופו. הנאשם לא רק שלא סייע למתלון המדמם, אלא אף המשיך להתגרות במתלון ולא הירפה ממנו.

מדובר באירוע אלימות מיותר, כאשר הנאשם בחר לנקוט בבריונות קיצונית דווקא בשלב בו החל המתלון לעזוב את הבנין.

הדקירה ונעיצת הסכין בגוף המתלון גרמו לנזקים פסיים חמורים ביותר באיברים חיוניים - בכבד ובכליה, אשר הצריכו תקופת אשפוז ממושכת וטיפולים רבים - לרבות שני ניתוחים. צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי בנקל יכול היה האירוע להסתיים במותו של המתלון. ניתן אכן להניח, כי פגיעות פיסיות מעין אלו הותירו צלקות בנפשו של המתלון, אך בשל אי-התייבבותו בבית-המשפט וניתוק הקשר עם התביעה, לא קיימת כל עדות או ראייה לעניין זה.

13. לעניין מדיניות הענישה הראויה, יאמר באופן כללי כי:

"... קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג וברית..."

(ראו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נגד חסן [10.11.09], פסקה 21).

14. באשר לאופן קביעת מתחם העונש ההולם, נאמר:



"מטבע הדברים שאירועי אלימות המגולמים בעבירה של 'חבלה חמורה בנסיבות מחמירות', שהיא העבירה העיקרית בה הורשע המשיב בענייננו, עשויים להתרחש במגוון רחב מאוד של מצבים, נסיבות ביצוע ורמות חומרה. ואכן, הפסיקה בתחום זה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כאשר לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו... בקביעת מתחם העונש ההולם ובגזירת הדין בגדרו אין די כמובן בהתייחסות לסעיף העבירה בו הורשע הנאשם, אלא העיקר הוא בעובדות ובנסיבות האירועים הספציפיים בגין הורשע הנאשם."

(ראו: ע"פ 5980/15 מדינת ישראל נגד פרי זדה [23.3.16], פסקה 8).

15. ואכן, מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירה שלפנינו, עם מתן דגש לקיומו של סכסוך קודם בין הנאשם לבין המתלונן, הגעתו של המתלונן למקום מגוריו של הנאשם, הצטיידות הנאשם בסכין קומנדו בביתו במקביל, ודקירת המתלונן דקירה אחת עמוקה בבטנו, אשר גרמה לפגיעות פיסיות קשות של קרעים בכבד ובכליה והצריכה שני ניתוחים במהלך תקופת אשפוז של 9 ימים.

16. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 4364/15 **עוקבי נגד מדינת ישראל** [8.11.15]: המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. בין המערער למתלונן שרר סכסוך אשר היה קשור לבת-הזוג הנוכחית של המערער (שהיתה לפני כן בת-זוגו של המתלונן). המערער הגיע חמוש בסכין למפגש טעון עם המתלונן - שאליו לא הוזמן - חרף הבנתו שהאירוע עלול להסלים נוכח העובדה שהמתלונן איים עליו יום קודם לכן. המתלונן אחז בשעת האירוע בחפץ חד. המערער דקר את המתלונן בצדו הימני של גופו, וכתוצאה ממעשה הדקירה נגרם למתלונן קרע בכליה הימנית ונפגע העורק הכלייתי, נזק אשר סיכן את חייו. בית-המשפט המחוזי דחה את טענת המערער כי פעל מתוך הגנה עצמית וקבע מתחם ענישה שבנע בין 2 ל- 5 שנות מאסר בפועל. צוין, כי מצבו הרפואי של המערער התדרדר בכלא, כי הוא בעל עבר פלילי שלא מן העת האחרונה, והושת עליו עונש מאסר בפועל בן 30 חודשים. בית המשפט העליון קבע שעונשו של המערער תואם את העונשים שהוטלו במקרים דומים, בהם דקר נאשם אדם בנסיבות בהן טען לקיומה של הגנה עצמית בשל איום עליו, וכי עמדה לפני המערער האפשרות לסגת מהעימות עם המתלונן. הערעור נדחה, תוך שצוין כי בית-המשפט העליון עמד פעמים רבות על הסכנות הגלומות ב"תת-תרבות הסכין", אותה יש להוקיע ולגנות באמצעות ענישה מרתיעה.

ע"פ 8711/09 **יאסין נגד מדינת ישראל** [28.6.10]: המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שבשעות הערב עבר המתלונן, שהינו בן דודו של המערער, בכביש ליד ביתו וחנותו של המערער. בעת שעבר המתלונן במקום, החל המערער לקלל את המתלונן. בתגובה ניגש המתלונן למערער בכדי לברר את פשר הדברים. משהתקרב המתלונן למערער, שלף המערער בפתאומיות סכין ודקר את המתלונן בגב התחתון במותן השמאלית. המתלונן שהובהל לבית-החולים אובחן כסובל מחתך במותן שמאל



וקרע בכליה השמאלית, הוא נותח ואושפז למשך 8 ימים. בית-המשפט המחוזי דחה את טענת המערער כי פעל על-מנת להגן על עצמו, והוגש בעניינו תסקיר חיובי שהעלה תמונה של אדם רציני בעל פוטנציאל שיקומי, כשהומלץ להשית עליו צו מבחן ומאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בית-המשפט המחוזי השית על המערער עונש של 33 חודשי מאסר בפועל, וערעורו נדחה.

ע"פ 935/14 **אוסטרוביץ נגד מדינת ישראל** [30.11.14] (הוגש על-ידי התביעה): המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הגיע לבית אביו ביחד עם המתלון ואחרים, כאשר במהלך ארוחת הערב, בה הוגשו משקאות חריפים, התפתח דין ודברים בין המערער לבין המתלון, שבעקבותיו נכנסו השניים לבית האב. המתלון הפציר במערער שיירגע, והמערער שלף שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו והטיח במתלון שלא יתחיל איתו. בשלב מסוים יצא המתלון מהבית וחזר על-מנת לקרוא לחברתו, אז תקף אותו המערער בסכין מטבח וגרם לו לחתכים ביד ובכתף. המתלון פנה לברוח מהמקום, אך המערער דקר אותו שוב, דקירה עמוקה בשכם.

מהתסקיר שהוגש עלה, שהמערער לוקח אחריות על מעשיו, אך מייחס את התנהגותו לכך שהיה תחת השפעת אלכוהול. כן התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלון, אף שלטענתו מצויים הם בקשר טוב. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית. צוין, כי למערער הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות.

בית משפט קמא אימץ את מתחם הענישה שהציעה התביעה - בין 3.5 ל- 5 שנות מאסר בפועל, וגזר את דינו ל- 50 חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 15,000 ₪ למתלון.

ערעור שהגיש על חומרת העונש נדחה.

ת"פ 24814-12-13 (מחוזי-מרכז) **מדינת ישראל נגד כמאל** [7.9.15] (הוגש על-ידי ההגנה): הנאשם הורשע על בסיס הודאתו בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. על רקע ריב נהגים שבמהלכו היו חילופי דברים בין הנאשם לבין המתלון, הנאשם דקר את המתלון באמצעות חפץ חד ועזב את המקום. כתוצאה מהדקירה נפגע המתלון בטחול וסבל מקרע בסרעפת, והוא נזקק לניתוח במהלכו הוסר הטחול.

הנאשם כבן 24, נעדר עבר פלילי, כאשר תסקיר שירות המבחן העלה סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה והמליץ על צו מבחן ועונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. בנוסף, הוצג הסכם "סולחה" במסגרתו סוכם כי הנאשם ישלם למתלון סך של 90000 ₪ (אם כי המתלון לא התייצב להעיד בבית-המשפט).

בית-המשפט המחוזי (מותב זה) קבע מתחם ענישה שנע בין 2 ל- 4 שנות מאסר בפועל, כשהוחלט לסטות במעט מהרף התחתון נוכח שיקולי שיקום, ועל הנאשם הושת עונש של 20 חודשי מאסר בפועל.



17. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים עם נסיבות דומות, חמורות וקלות יותר, ולאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 30 ל - 60 חודשי מאסר בפועל.

18. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום. התביעה ביקשה להחמיר בענישה מטעמי הגנה על שלום הציבור נוכח נפישות התופעה והנחיית פרקליט המדינה, ואולם לא מצאתי כי זהו המקרה שמצדיק זאת על רקע הודאת הנאשם, נתוניו והתנהלות המתלונן, כפי שיתואר להלן.

על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק העונשין.

19. מכלול הנתונים מעלה תמונה של נאשם, אשר טמונה בו רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה, שאינו מבין את חומרת מעשיו, מסרב לטיפול בעבר ובהווה וממשיך להציג עמדה קרבנית. את העבירה ביצע זמן לא רב לאחר שפקע תוקף התחייבות כספית עליה חתם בבית-משפט לנוער, בעקבות ביצוע עבירות רכוש.

20. עם זאת, לקולא יש לציין שהנאשם עמד על הודאתו בבית-המשפט, חרף חוסר שיתוף הפעולה של המתלונן עם התביעה, אשר לא התייצב למתן עדות וצווי הבאה שהוצאו כנגדו לא הועילו.

כן יש להתחשב בכך שהנאשם הוא בגיר צעיר, הסובל ממגוון קשיים, אשר מרצה מאסר ראשון ומצוי תקופה ממושכת בתנאי מעצר.

21. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כשהתחשבתי, בין השאר, בנסיבות המעשים והעושה, תוך שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

36 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו: 31.5.15.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון ו/או עבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

חרף התנהלות המתלונן, אך נוכח הנזקים הפיסיים אשר נגרמו לו, אני מטילה על הנאשם לשלם למתלונן פיצוי על סך 7500 ₪ תוך 60 יום מיום שחרורו.



ב"כ המאשימה תיידע את המתלונן אודות הפיצוי שנפסק ותמסור את פרטיו בהקדם האפשרי למזכירות.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, במעמד הנוכחים.